

Da ingen Flere begjærede Ordet angaaende dette Affnit, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

1) Indstilling under Nr. 4 af Udvalget: (Bet. Nr. 12). Andragende fra forhenværende Stuespillerinde Fru Scheinann henvises til Finantsministeren.

vedtoges enstemmig med 62 Stemmer.

2) Indstilling under Nr. 7 af Samme: (Bet. Nr. 23). Andragende fra Aldspinder Thomas Jensen i Herning henvises til Finantsministeren.

vedtoges enstemmig med 69 Stemmer.

3) Indstilling under Nr. 14 af Samme: (Bet. Nr. 43). Andragende fra to pensionerede Marinehaandværkere, Chr. Petersen og F. Schæffer, henvises til Finantsministeren.

vedtoges enstemmig med 74 Stemmer.

Derefter fattedes under Forhandling Udvalgets Indstillinger under Nr. 2, 6 og 12 vedrørende Krigs- og Marineministeren.

Ordføreren (N. Jensen, Aarhus Amts 3die Valgtreds): Indstillingen under Nr. 2, Andragendet under Nr. 6 i Betænkningen, er en ældre Bekjendt i Rigsdagen. Det angaar et Andragende fra nuværende Fotograf Koch i Svendborg om at erholde Erstatning for nogle Giendele, der ere gaaede tabte for ham i Krigen 1864. Han var nemlig den Gang bosiddende paa Dybbøl Bjerg, og en Dag kom der Ordre til, at han strax skulde flytte ud af sit Hus, da det skulde nedrives, efter at det paa militær Foranstaltning nogle Dage i Forveien var blevet taget. Ved denne Leilighed blev hans Bohave og Løssøre sat ud paa Marken, hvor det, skjøndt det var Vintertid, — det var i Februar Maaned, — maatte henstaa og blev omflyttet til forskellige Steder, indtil han omsider efter nogen Tids Forløb fik sig en Bopæl paa den anden Side af Sundet. Han led tillige et Tab i sine Indtægter derved, at han blev fjernet fra sin Stilling som Bomforpagter, og derved, at nogle Marker bleve ødelagte for ham. Angaaende Erstatning for selve Huset, Erstatning for Bohavet, Erstatning for Tabet af Stillingen som Bomforpagter og Erstatning for Ødelæggelsen af Forblodden, indgav han i Samlingen 1866 et Andragende til Rigsraadets Folkething, hvor det da blev forhandlet og henvist til Ministeren. Han havde gjort sig megen Møje med at faae Sagen afgjort uden at henvende sig til Rigsraadet, idet han atter og atter vel over et halvt Dusin Gange, efter hvad der den Gang blev oplyst, havde henvendt sig til de forskellige

Autoriteter uden nogenfinde at opnaa at faae saa meget for et Svar. Endelig ved en ny Finantsministers Tiltræden skete der en Forandring heri, og paa den Tid, da Sagen forhandlede i Rigsraadets Folkething, i 1866, kunde han modtage en Meddelelse om, at Huset vilde blive betalt den samme Dag eller maaske allerede var betalt. Spørgsmaalet angaaende Tabet af Stillingen som Bomforpagter og Ødelæggelsen af Markerne betragtede man den Gang saaledes, at ligesom enhver Statsborger i Krigens Tid maatte være belavet paa at lide Tab, saaledes maatte ogsaa han den Gang lide disse to Tab, men derimod anbefalede man varmt dels at give ham Erstatning for det nedbrudte Hus og dels Erstatning for den Skade, som hans Løssøre havde lidt. Efter at Andragendet imidlertid var henvist, erholdt han under 19de April det Svar, at Spørgsmaalet om Erstatning for Bohavet vilde blive afgjort i Forbindelse med de fra Hertugdømmet Slesvig reiste Krav paa Erstatning for den Skade, der under sidste Krig var tilføjet Beboerne af den danske Armees Tropper. Idet han altsaa fik Husets Værdi udbetalt, fik han denne Henvisning med Hensyn til Bohavet, og han maatte altsaa antage, at det var en Selvfølge, at Bohavet vilde blive ham erstattet. Det skete imidlertid ikke; han ventede forgyves, og endelig har han paany henvendt sig til Krigsministeriet. Dette har han sa under 17de Marts 1877, altsaa i det foregaaende Aar, svaret, at da det omhandlede Erstatningskrav ikke henhørte under de ved Krigen fremkaldte Forbringinger, som den danske Regjering ved Artikel 17 i Fredstraktaten af 30te Oktober 1864 har overtaget til Fuldgjørelse, saae man sig ikke i Stand til at imødekomme Andragendet. Nu forekommer det Udvalget, at disse to Skrivelser fra Krigsministeriet ikke ganske harmonere med hinanden, idet den første henviser Andrageren til at erholde sin Erstatning ved en Afgjørelse, som den sidste Skrivelse erklærer, at Erstatningsspørgsmaalet ikke henhører under. Resultatet maatte altsaa blive, at han ikke kunde faae nogen Erstatning ad denne Vej, og derfor har han henvendt sig til Thinget. Da Udvalget nu er af den Formening, at han har lidt et ikke ringe Tab, og da det tidligere Thing har anbefalet og henvist Erstatningskravet til Ministeriet, har Udvalget troet, at der, da det er saa lang Tid siden, at Sagen har været for, kunde være Grund til at henvise den til Krigsministerens fornøvede Overveielse. Jeg skal, idet jeg omtaler denne Sag, give nogle Dplysninger om nogle af de Udtalelser, der ere faldne ved de tidligere Leiligheder, men først skal jeg dog bemærke, at den Betænkning, som Rigsraadets Udvalg i sin Tid afgav, beviser, at der ikke foreligger en saadan ved militær Foranstaltning foretagen Vurdering af den Skade, Vedkommendes Løssøre har lidt, som den, der forelaa over selve Huset, der ved militær Foranstaltning nogle Dage